

Arrest

nr. 142 755 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en afkomstig van Esfahan (Iran). U bent officieel gehuwd met R. Z. (...) (O.V. (...)). Op 20 mehr 1391 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 11 oktober 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) diende u met uw bus arbeiders op te halen van de begraafplaats Baghrezvan. Rond 20u-20u30 kreeg u echter panne, waarop u de dispatching van de busmaatschappij inlichtte en vroeg een andere bus en een hersteller te laten komen. Uw vervanger kwam tussen 21 uur en 21u30 aan en vertrok met de arbeiders van de begraafplaats rond 21u30. De hersteldienst kwam maar niet opdagen en u legde uw hoofd op het stuur van uw bus om te rusten. Tussen 22u30 en 23 uur keek u verbaasd op van een wagen (Jeep, Landcruiser) die arriveerde op de begraafplaats. U zag 4 personen in de wagen. Enkele van hen haalden twee personen uit de koffer van de wagen wiens kleren waren gescheurd en bebloed. De twee slachtoffers werden geslagen

en gestampt en een van de agressors trok zijn wapen en vermoordde de twee. Geschokt door wat u zag, wilde u ontsnappen uit uw bus en u duwde op de knop om de deuren te openen. Bij het openen van de deuren springen ook de lichten van de bus aan, wat de aandacht trok van de 4 personen. Twee van hen kwamen op u af en arresteerden u. U werd geblinddoekt, aan de handen geboeid en naar een detentieplaats gebracht. U verbleef er een week in de isoleercel. De eerste dag zat u vast in uw isoleercel, de andere dagen kon u vrij bewegen. De eerste dagen werd u steeds geblinddoekt tijdens de ondervragingen. De eerste dagen in detentie werd u tevens geslagen. Na een week werd u na het ondertekenen van een belofteverklaring – u zou niets over de feiten vertellen en steeds uw medewerking verlenen – vrijgelaten in de buurt van de busterminal. U nam de bus naar huis. Na twee of drie dagen ging u terug aan het werk. U vertelde van het hele gebeuren niets aan uw echtgenote. Iets voor nieuwjaar 1392, in de elfde of twaalfde maand (januari/maart 2013), werd uw broer H. (...) in jullie straat gearresteerd. Na uw werk ging u samen met uw moeder op zoek naar uw broer bij de verschillende ordediensten. U kwam uiteindelijk bij het Ettelaat (Ministerie van Informatie) terecht, die u vertelde dat uw broer de volgende dag naar huis zou komen. U ziet de arrestatie van uw broer H. (...) als een bedreiging door de autoriteiten aan uw adres. De hele situatie zorgde voor een grote druk op u. In ordibehesht 1392 (april/mei 2013) vroeg u verlof voor een periode van drie maanden aan en stopte u te werken. In mordad (juli/augustus 2013) verlengde u uw verlof met drie maanden. U voelde zich echter niet meer veilig en besloot om Iran te verlaten. U verliet Iran met uw gezin op 8 Aban 1392 (30 oktober 2013) en reisde illegaal per boot naar een onbekend Arabisch land. Op 26 of 27 Aban 1392 (17 of 18 november 2013) nam u in het onbekend Arabisch land een vlucht naar een onbekend Europees land van waaruit u nadien per wagen naar België kwam. U vroeg asiel in België asiel aan op 20 november 2013. Na uw aankomst in België vernam u via uw vriend M. (...) dat uw identiteitsdocumenten door de autoriteiten bij u thuis in beslag werden genomen. Bij een terugkeer naar Iran vreest u uw autoriteiten. U had hen reeds in het verleden samenwerking beloofd. U bent in het bezit van uw Iraans rijbewijs en een kopie van een attest van de sociale zekerheid waaruit uw werkplaats blijkt.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorts dient opgemerkt te worden dat er door het Commissariaat-generaal geen enkel geloof wordt gehecht aan uw verklaringen aangaande uw reis van Iran naar België. Zo verklaarde u vanuit een Arabisch land per vliegtuig naar Europa te zijn gereisd. U weet niet in welk Arabisch land u de vlucht nam, evenmin in welk Europees land u bent geland. U reisde met een vals paspoort waarvan u de gegevens (zoals naam, nationaliteit, geboorteplaats en –datum) niet kende. Gelet op het feit dat op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen waarbij men ook steeds uitvoerig ondervraagd kan worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort zou gereisd hebben, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Overigens gebeuren deze controles steeds strikt individueel. Uw vermoeden dat de smokkelaar de beampten omgekocht zou hebben en u daarom geen informatie van het paspoort kreeg, neemt nog steeds niet weg dat het geenszins geloofwaardig is dat u niet zou weten waar u uw vlucht naar Europa nam en waar u in Europa bent aangekomen (CGVS I, p. 6-10). Naast het feit dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde reisweg, zetten voorgaande bevindingen tevens uw algemene geloofwaardigheid zeer ernstig onder druk.

Dat uw algemene geloofwaardigheid en bij uitbreiding de waarachtigheid van uw asielmotieven met rede fundamenteel op de helling staan, wordt kracht bijgezet door de volgende vaststellingen. Vooreerst moet betreffende de beweerde arrestatie van uw broer H. (...) opgemerkt worden dat u voornoemde arrestatie tijdens uw eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 9 april 2014 plaatste ongeveer eind van de tiende maand van 1391 (januari 2013). U voegde daar aan toe dat tijdens uw zoektocht naar waar H. (...) in detentie werd gehouden een persoon van de autoriteiten u de groeten gaf van H. R. (...), de Ettelaatagent die u ondervroeg tijdens uw detentie in mehr 1391 (september/oktober 2012). U zag dat als een soort bedreiging naar u toe, dat ze weldegelijk meenden dat u met hen moest samenwerken (CGVS I, p. 16). Uw echtgenote van haar zijde plaatste tijdens haar gehoor d.d. 9 april 2014 de arrestatie van H. (...) in de twaalfde maand van 1391 (februari/maart 2013) (CGVS I echtgenote, p. 7). Tijdens uw gehoor d.d. 13 oktober 2014 plaatste u de arrestatie van uw broer H. (...) dan weer in de elfde of twaalfde maand van 1391 (januari/maart 2013). Voorts rept u op 13

oktober 2014 met geen woord als zou een persoon van de autoriteiten u de groeten van H. R. (...) gegeven hebben, terwijl u nochtans meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd of er concrete indicaties waren waarom u de arrestatie van H. (...) als een dreiging aan uw adres zag. Voorts verklaarde u dat u die dag na het zoeken naar H. (...) - wat u deed samen met uw moeder - rond 21u30 à 22 uur terug thuis was (CGVS II, p. 5-7). Uw echtgenote plaatste uw thuiskomst die dag tussen middernacht en 1 uur en verklaarde dat uw moeder thuis was wanneer u H. (...) zocht en u voor zo ver zij wist u alleen uw broer H. (...) ging zoeken (CGVS II echtgenote, p. 3-4). Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw broer na het incident niet gesproken zouden hebben over de omstandigheden van zijn arrestatie en u stelde dat H. (...) werd gearresteerd door het Ettelaat en uw echtgenote dacht dat uw broer door de Nirouye Entezami (reguliere politie) werd gearresteerd (CGVS II, p. 6; CGVS II echtgenote, p. 3). Door voorgaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde arrestatie van uw broer H. (...) en staat ook uw beweerde arrestatie op 20 mehr 1391 (11 oktober 2012), gelet op het feit dat u de arrestatie van H. (...) uitdrukkelijk koppelde aan uw arrestatie, op uiterst wankele schroeven. Wat betreft de feiten van 20 mehr 1391 (11 oktober 2012) moet voorts opgemerkt worden dat het daarenboven zeer onwaarschijnlijk is dat het Ettelaat twee personen zomaar op een publieke plaats zouden vermoorden, terwijl zij eigen basissen/plaatsen hebben waar zij iemand zouden kunnen vermoorden zonder het te risico te lopen dat er getuigen aanwezig zouden zijn. Ook het feit dat uw echtgenote tot op heden niet precies weet met welke ordediensten u problemen zou gehad hebben in Iran komt de geloofwaardigheid van de feiten geenszins ten goede (CGVS II echtgenote, p. 2). Voorts zegde u tijdens uw gehoor d.d. 9 april 2014 dat u bij uw arrestatie werd geblinddoekt en u werd vastgebonden aan uw voeten. Tijdens uw gehoor d.d. 13 oktober 2014 verklaarde u dan weer dat u werd geblinddoekt en uw handen werden vastgebonden, maar niet uw voeten. Voorts moet vastgesteld worden dat u tijdens uw gehoor d.d. 9 april 2014 verklaarde na uw vrijlating met de wagen naar huis te zijn gegaan en dat u de dag na uw vrijlating terug ging werken (CGVS I, p. 12-14). Tijdens uw gehoor d.d. 13 oktober 2014 verklaarde u na uw vrijlating met de bus naar huis te zijn gegaan (als passagier) en dat u na twee, drie dagen terug ging werken. Uw eerste werkdag ging u met de servicebus naar het werk en keerde u met uw wagen terug naar huis (CGVS II, p. 15-16). Uw echtgenote die verklaarde tijdens haar gehoor d.d. 13 oktober 2014 aanvankelijk dan weer dat jullie wagen tijdens uw week detentie thuis in de parking stond. Later datzelfde gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer niet te weten of jullie wagen thuis stond of op de parking van uw werkplaats (CGVS II echtgenote, p. 4-5). Ook aan de feiten van 20 mehr 1391 (11 oktober 2012) kan gelet op voorgaande bevindingen allermindst geloof worden gehecht. Tevens doen voorgaande vaststellingen sterk vermoeden dat u en uw echtgenote bewust jullie identiteitsdocumenten (shenasnamehs) achterhouden – aangezien er geen geloof wordt gehecht aan beweerde vervolging, wordt evenmin geloof gehecht aan uw verklaring dat de autoriteiten jullie identiteitsdocumenten in beslag namen - om bepaalde informatie niet kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten (CGVS II, p. 3-4).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Zij bevestigen louter uw identiteit en uw werkplaats, zaken die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de reisweg van verzoekende partijen, voeren verzoekende partijen aan dat zij bang waren en veel stress hadden gezien zij op de vlucht waren. Tweede verzoekende partij diende haar echtgenoot en vooral de kinderen in de gaten te houden. Het is dan ook niet realistisch om meer kennis omtrent hun reisweg van verzoekende partijen te verwachten, daar zij immers geen toeristen waren. Toen zij in het Arabische land toekwamen was het overigens 's nachts en konden zij niets zien. Zij werden naar huis en terug naar de luchthaven gebracht met een geblindeerde wagen.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent de afgelegde reisweg en de identiteitsgegevens in de gebruikte valse paspoorten, zoals de naam, nationaliteit, geboorteplaats en -datum. In het licht van deze zeer scherpe controles op internationale vluchten is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. Het feit dat verzoekende partijen verklaren zeer gestresseerd te zijn voor deze reis, versterkt enkel het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen, nu zij door deze voor hen uiterst stresserende situatie extra op hun hoede hadden moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het dus niet geloofwaardig overkomt dat zij zich in dat geval niet beter hebben voorbereid. Bovendien zijn binnen in de luchthavens en in de vliegtuigen zelf tal van informatiebronnen waaruit men de plaats van vertrek en aankomst kan weten waardoor de nachtelijke aankomst in een Arabisch land en het in een geblindeerd voertuig overbrengen naar de luchthaven geen soelaas bieden voor deze flagrante onwetendheden. Hoe voormelde nachtelijke aankomst en overbrengen in het onbekende Arabische land het niet kennen van de Europese bestemming van deze vliegtuigreis – vanwaar met de wagen wordt doorgereisd naar België – zou kunnen verklaren, kan door de Raad niet worden ingezien.

2.2.4.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen aangaande het moment waarop de broer van eerste verzoekende partij, H., gearresteerd werd, bemerken verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende: *“Verzoeker meent dat tegenpartij hier niet te veel moet achter zoeken. Dit heeft met de Iraanse kalender te maken. Dit is nooit 1 maand zoals bij de Westerse kalender, maar altijd 2 maanden. Zodat de arrestatie zich ergens situeerde in januari/maart 2013, wat*

dan ook bevestigd werd door de echtgenote (12^e maand van 1391). In de bestreden beslissing maakt men zelf gewag van 2 maanden.”

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande argumentatie een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Van verzoekende partijen kan verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kunnen afleggen omtrent het moment waarop de broer van eerste verzoekende partij gearresteerd werd, een kernelement in het asielrelaas van verzoekende partijen. Door eerste verzoekende partij werd tijdens haar eerste gehoor deze arrestatie ongeveer eind van de tiende maand van 1391 (januari 2013) gesitueerd (“*Ongeveer 10/1391 werd mijn broer gearresteerd*” (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 16)). Volgens tweede verzoekende partij vond de arrestatie van H. evenwel plaats in de twaalfde maand van 1391 (februari/maart 2013) (“*- de broer van uw man zou ook eens zijn gearresteerd, wat weet u daarvan? Voor nieuwjaar ja, (...) – voor NY, kan u iets concreter zijn? 12^e maand. 1391, ik denk 1391 ja*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/02/2014, p. 7)). Tijdens haar tweede gehoor plaatste eerste verzoekende partij deze arrestatie dan weer in de elfde of twaalfde maand van 1391 (januari/maart 2013) (“*- wanneer werd h. (...) gearresteerd? NY (nieuwjaar) 1391/1392 - voor NY, na NY? Voor NY - in welke maand was de arrestatie dan van h. (...)? 11^e, 12^e maand, exacte datum weet ik niet*” (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 5)). Deze tegenstrijdigheden kunnen niet verklaard worden door te verwijzen naar het verschil tussen de Iraanse en de Westerse kalender, daar verzoekende partijen steeds gebruik maakten van de Iraanse kalender om het moment waarop H. gearresteerd werd uit te drukken, maar niettemin in hun opeenvolgende verklaringen gewag maakten van verschillende maanden waarin deze arrestatie zou hebben plaatsgevonden.

Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij eveneens heeft vastgesteld dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor aangaf dat tijdens haar zoektocht naar waar H. in detentie werd gehouden een persoon van de autoriteiten haar de groeten gaf van H. R., de Ettelaatagent die haar ondervroeg tijdens haar detentie in *mehr* 1391 (september/oktober 2012), hetgeen zij zag als een soort bedreiging naar haar toe, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor met geen woord repte over een persoon van de autoriteiten die haar de groeten van H. R. zou hebben gegeven, hoewel zij nochtans meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd of er concrete indicaties waren waarom zij de arrestatie van H. als een bedreiging aan haar adres zag. Verzoekende partijen laten deze laatst vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij na die dag na het zoeken naar H. – wat zij samen deed met haar moeder – rond 21u30 à 22 uur thuis was en de verklaring van tweede verzoekende partij dat eerste verzoekende partij die dag tussen middernacht en 1 uur thuis kwam, dat de moeder van eerste verzoekende partij thuis was wanneer deze laatste naar H. zocht en dat eerste verzoekende partij voor zover zij wist alleen haar broer H. ging zoeken, opperen verzoekende partijen dat dit feiten betreffen waarvan tweede verzoekende partij pas in België kennis heeft genomen. Bij haar verklaringen omtrent het zoeken naar haar schoonbroer door haar echtgenoot, gaf tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook uitdrukkelijk aan “*voor zover ik weet*”.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat tweede verzoekende partij pas in België op de hoogte werd gesteld van de vasthouding van eerste verzoekende partij op 20 *mehr* 1391 (11 oktober 2012) (administratief dossier, stuk 5, eerste gehoor CGVS d.d. 03/02/2014, p. 8), doch was zij wel degelijk op de hoogte van de arrestatie van H. en was zij zelf getuige van de thuiskomst van haar echtgenoot na diens zoektocht naar H. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 3-4). In dat licht doet het dan ook afbreuk aan het asielrelaas van verzoekende partijen dat enerzijds door eerste verzoekende partij gesteld wordt dat zij omstreeks 21 uur à 22 uur terug thuiskwam na haar zoektocht naar H., terwijl anderzijds door tweede verzoekende partij gesteld wordt dat eerste verzoekende partij toen thuisgekomen is tussen middernacht en 1 uur. Waar verzoekende partijen overigens verwijzen naar de uitspraak van tweede verzoekende partij “*voor zover ik weet*”, wijst de Raad erop dat deze verklaring betrekking heeft op de vraag of haar echtgenoot alleen is gaan zoeken naar H. (“*- andere familieleden die h. (...) toen mee waren gaan zoeken toen hij was gearresteerd? Of is uw man alleen gegaan? Mijn man is alleen gegaan zover ik het weet*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 3)). Tweede verzoekende partij verklaart tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet dat haar schoonmoeder bij hen thuis was tijdens diens zoektocht naar H. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 3-4), hetgeen tegenstrijdig is

met de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij samen met haar moeder gaan zoeken is naar H. (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 6).

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat eerste verzoekende partij en haar broer na het incident niet gesproken zouden hebben over de omstandigheden van zijn arrestatie en zij stelde dat H. werd gearresteerd door het Ettelaat en tweede verzoekende partij dacht dat de broer van eerste verzoekende partij door de Nirouye Entezami (reguliere politie) werd gearresteerd, bemerkten verzoekende partijen wederom dat tweede verzoekende partij omtrent deze feiten pas in België werd ingelicht. Tweede verzoekende partij benadrukte tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook dat haar echtgenoot "*de enige is die het juiste antwoord kan geven*" en "*het beter zal kunnen zeggen*".

2.2.6.2. De Raad herhaalt vooreerst dat tweede verzoekende partij wel degelijk reeds in Iran op de hoogte was van de arrestatie van H.. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaart dat haar broer gearresteerd werd door het Ettelaat en dat tweede verzoekende partij dacht dat H. gearresteerd werd door de Nirouye Entezami (reguliere politie).

Voorts stelt de Raad vast dat de verklaring van tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar echtgenoot "*de enige is die het juiste antwoord kan geven*" en "*het beter zal kunnen zeggen*" betrekking heeft op de vraag met welke ordediensten haar echtgenoot problemen had in Iran. De Raad bemerkt desbetreffend dat door tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gesteld werd dat zij omtrent de arrestatie van haar echtgenoot werd ingelicht ongeveer een maand na hun aankomst in België (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/02/2014, p. 8). Indien deze feiten op waarheid berusten, en verzoekende partijen werkelijk omwille van de problemen van eerste verzoekende partij met de ordediensten hun land van herkomst dienden te verlaten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partijen, nadat tweede verzoekende partij werd ingelicht omtrent de ware oorzaak van hun vertrek uit Iran, hierover nog met elkaar gesproken zouden hebben. Het komt dan ook de geloofwaardigheid van deze feiten allesbehalve ten goede dat tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 oktober 2014 nog steeds niet precies weet met welke ordediensten haar echtgenoot problemen zou hebben gehad in Iran (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/10/2014, p. 2).

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen inzake de opmerking van verwerende partij aangaande de feiten van 20 *mehr* 1391 (11 oktober 2012) dat het zeer onwaarschijnlijk is dat het Ettelaat twee personen zomaar op een publieke plaats zouden vermoorden, terwijl zij eigen basissen/plaatsen hebben waar zij iemand zouden kunnen vermoorden zonder het risico te lopen dat er getuigen aanwezig zouden zijn, benadrukken dat deze plaats evenwel een verlaten kerkhof om 23 uur 's avonds betrof, bemerkt de Raad dat dit niettemin een publieke plaats betrof waar steeds de mogelijkheid bestaat dat er getuigen zijn. Dat het Ettelaat twee personen zomaar op een publieke plaats zouden vermoorden, terwijl zij eigen basissen/plaatsen hebben waar zij iemand zouden kunnen vermoorden zonder het risico te lopen dat er getuigen aanwezig zouden zijn, is dan ook niet aannemelijk.

2.2.8.1. Wat de vaststelling betreft dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor d.d. 9 april 2014 stelde dat zij bij haar arrestatie werd geblinddoekt en dat zij werd vastgebonden aan haar voeten, terwijl zij tijdens haar gehoor d.d. 13 oktober 2014 verklaarde dat zij werd geblinddoekt en dat haar handen werden vastgebonden, maar niet haar voeten, betogen verzoekende partijen dat dit een misverstand betreft en dat dit de "*eigen manier van zeggen*" is van eerste verzoekende partij en dat dit niet zo letterlijk opgevat mocht worden. Eerste verzoekende partij werd enkel met haar handen vastgebonden en geblinddoekt.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gesteld werd dat zij geblinddoekt werd en dat haar voeten werden vastgebonden (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 11). De uitleg van verzoekende partijen dat dit haar "*eigen manier van zeggen*" zou zijn, kan allesbehalve overtuigen. Dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk zou verklaren dat haar voeten werden vastgebonden, terwijl in werkelijkheid enkel haar handen gebonden zouden geweest zijn, zoals zij verklaarde tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 6B, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 13), is geenszins ernstig te noemen.

2.2.9.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor d.d. 9 april 2014 verklaarde na haar vrijlating met de wagen naar huis te zijn gegaan en dat zij de dag na haar vrijlating terug ging werken, terwijl zij tijdens haar gehoor d.d. 13 oktober 2014 verklaarde na haar vrijlating met de bus naar huis te zijn gegaan (als passagier) en dat zij na twee, drie dagen terug ging werken, waarbij zij op haar eerste werkdag met de service bus naar het werk ging en terugkeerde naar huis met haar wagen, en dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor d.d. 13 oktober 2014 dan weer aanvankelijk verklaarde dat hun wagen tijdens de week detentie van eerste verzoekende partij thuis in de parking stond, om later te verklaren niet te weten of hun wagen thuis stond of op de parking van de werkplaats van eerste verzoekende partij, bemerken verzoekende partijen dat ook hier sprake is van een misverstand en dat de verklaringen te letterlijk werden geïnterpreteerd. Eerste verzoekende partij is na haar vrijlating niet direct gaan werken, doch is zij naar de Ettelaat, die ook binnenin de fabriek operationeel is, gegaan.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zij bij de herasat van de busmaatschappij diende langs te gaan op de dag dat zij terug begon te werken, met name de dag na haar vrijlating (administratief dossier, stuk 6A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 13-14). De uitleg in het verzoekschrift van verzoekende partijen dat deze verklaring niet te letterlijk mag worden geïnterpreteerd en dat eerste verzoekende partij toen enkel naar de Ettelaat is gegaan, maar toen nog niet is beginnen werken, kan, gelet op haar uitdrukkelijke verklaring dat zij bij de herasat van de busmaatschappij diende langs te gaan op de dag dat zij terug begon te werken, geenszins overtuigen.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer op generlei wijze de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de wijze waarop zij na haar vrijlating naar huis is gegaan en de vastgestelde inconsistentie in de verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de vraag of hun wagen thuis stond of op het werk van eerste verzoekende partij tijdens deze laatste haar detentie, weerleggen of verklaren. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen omtrent de motivering in de bestreden beslissingen dat voorgaande vaststellingen sterk doen vermoeden dat verzoekende partijen bewust hun identiteitsdocumenten (*shenasnamehs*) achterhouden – aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde vervolging, wordt evenmin geloof gehecht aan hun verklaring dat de autoriteiten hun identiteitsdocumenten in beslag namen – om bepaalde informatie niet kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten, erop wijzen dat de smokkelaar hun heeft wijsgemaakt dat ze geen documenten nodig hadden en benadrukken dat de Ettelaat hun identiteitsdocumenten in beslag hebben genomen, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde vervolging en dat derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan hun verklaring dat de autoriteiten hun identiteitsdocumenten in beslag namen. Het louter herhalen van hun asielrelaas is niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven. De Raad is dan ook van oordeel dat verwerende partij terecht stelt dat de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen en dat derhalve ook geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaring dat de autoriteiten hun identiteitsdocumenten in beslag namen, sterk doet vermoeden dat verzoekende partijen bewust hun identiteitsdocumenten (*shenasnamehs*) achterhouden om bepaalde informatie niet kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen betogen dat het ontbreken van enig materieel bewijsstuk de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet kan ondergraven, daar verzoekende partijen slechts documenten kunnen voorleggen in zoverre zij over deze documenten beschikken, merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij gerept wordt over het ontbreken van enig bewijs. Derhalve is dit betoog geenszins dienstig.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT